

L'Església francesa davalla als inferns

Dc, 6/10/2021 per Jordi Llisteri...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran que ho resumeixi amb una cita d'un altre periodista que no ho pot definir millor. **Dominique Greiner**. Un religiós, editor en cap del diari *La Croix*, valorant l'informe de la Comissió Independent d'Abús Sexual a l'Església a França. "Amb la fe no hem de témer baixar a l'infern: Crist ens hi ha precedit. Però abans de sortir-ne, hem d'acceptar la consternació i la desolació en descobrir el que han patit les víctimes. El mateix Crist va passar tres dies a l'infern abans de ser-ne rescatat. No ens n'alliberarem mentre no haguem pres consciència de tots els errors de l'Església i de la responsabilitat de cadascú i no n'haguem tret totes les conseqüències. La veritat és sovint crucificant. Però és un recorregut necessari per sortir de la foscor".

És un bon resum del que significa per l'Església aquest informe. Fins a 330.000 víctimes i almenys 3.000 capellans agressors en un informe de set volums. Un sisme, un tsumani, una bomba... també recollia *La Croix*. Més quan l'informe ha estat encarregat per la mateixa església, [fa tres anys](#).

Sempre que es parla dels abusos a menors el primer que s'ha de tenir present és que un sol abús ja sé massa. "Una víctima ja és una tragèdia", dèiem en una [editorial](#) de Catalunya Religió. I ara es parla de milers. Fins a centenars de milers. L'informe s'ha tancat i presentat públicament aquesta setmana i els bisbes francesos s'han compromès a donar la seva resposta en la reunió plenària del mes vinent.

Mentrestant, que en podem treure aquí d'aquest informe?

Per començar anar les fonts originals i completes de [l'informe](#). No quedar-se amb els titulars. A diferència d'altres investigacions realitzades per l'Església a altres països i que també s'havia fet a França, aquest informe no és només una recopilació i estadística dels casos coneguts amb noms i cognoms. A partir dels

casos documentats, és una projecció de quin pot haver estat l'abast d'aquest delictes en els entorns eclesials entre el 1950 i el 2020. D'aquí surten les 330.000 víctimes de l'Església. Són una part dels 5,5 milions de menors francesos que també haurien estat víctimes d'abusos durant aquests 70 anys, principalment en l'entorn familiar. Un fenomen massiu i un problema social: prop del 10% dels francesos haurien estat víctimes d'agressions sexuals durant la infància. Per tant, una vegada més es constata que l'Església és una part del problema i que ha de ser una part de la solució. A França els 3.000 sacerdots que van cometre abusos representen un 3% dels 115.000 sacerdots i religiosos que hi ha hagut des de 1950. Un escàndol dolorós. Però fixar-se només en l'Església no dona una visió real de quin és veritablement el problema dels abusos a menors i quina percepció social s'ha tingut d'aquesta greu ferida.

El problema principal que ha d'afrontar l'Església és que l'Informe defineix aquest fenomen com a sistèmic en aquest període, sobretot abans del 2000: "No és que la violència hagi estat organitzada o admesa per la institució", però l'Església "clarament no sabia com prevenir aquesta violència, ni simplement veure-la, i encara menys tractar-la ells amb la determinació i correcció requerides". Això és certament el que no pot tornar a passar.

Ocultació, relativització, fins i tot negació són paraules que també apareixen a l'informe francès. I valora que el reconeixement és massa recent, només realment visible a partir del 2015 i desigual segons les diòcesis i les congregacions. No està de menys recordar que els darrers casos que s'han conegut a Catalunya han estat fet públics per les mateixes institucions eclesials afectades i s'han pres mesures immediates i amb condemnes sense tenir en compte la prescripció legals dels fets.

Però en el cas de Catalunya, seria adequat fer un treball semblant sobre el passat? Potser seria positiu per intentar tancar aquesta carpeta i no anar-se fent una idea global del que ha passat els darrers anys en comptagotes.

Aquesta possible recerca també s'hauria d'englobar en un context més global de quina ha estat la permissivitat social davant d'aquests delictes. Quantes vegades hem sentit, quan ara s'han conegut casos de fa anys, que "tothom ho sabia"? Un informe d'aquest tipus té sentit si realment es converteix "en un recorregut necessari per sortir de la foscor", no per intentar traspasar la culpa als altres. De fet, l'Església és l'única institució que avui està fent un revisió a fons del seu passat en aquest tema, i la que més esforços ha dedicat els darrers anys a l'estudi i prevenció del problema.

Encara que les dades corresponguin al país veí estaria bé valorar aquí les 45 recomanacions de l'informe. Veure si en podem aprendre alguna cosa. La informació que aporta sobre els perfils, mètodes i entorns dels abusadors també és un bon instrument que pot ajudar a aturar aquesta xacra.

En el que tots podem estar d'acord és en que la veritat ens farà lliures. Per tant, l'exemple de França ens pot servir. Però sempre que sigui per avançar en les dues coses més importants. No en l'estadística i la història, sinó en l'acompanyament, reparació, cura de les víctimes, i en les mesures de prevenció perquè no torni a passar.